

Arrest

nr. 170 308 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2016, tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. JORDENS, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG
in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere
lidstaat van de E.U.*

M. G., N.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

U werd op 4 maart 2016 van 13u55 tot 15u35 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. U werd er bijgestaan door een tolk die de taal Tigrinya machtig is. Uw advocate, Meester Borowski loco Meester Andrien was aanwezig gedurende het gehele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 14 september 1974 te Liban, Eritrea. U verliet Eritrea in de loop van augustus 2012, en reisde via Soedan en Libië naar Italië, waar u aankwam op 15 december 2012. U vroeg er asiel aan, en u werd te Italië als vluchteling erkend op 3 september 2013. Na uw erkenning als vluchteling te Italië, vond u er geen woonplaats, noch werk, en ging u in de loop van november 2013 naar Duitsland, waar u opnieuw asiel aanvroeg. U werd door de Duitse autoriteiten naar Italië teruggebracht in de loop van de maand mei 2014. U bleef nadien te Italië tot juni 2015, en ging dan opnieuw naar Duitsland. U verbleef te Duitsland tot u in december 2015 naar België reisde, waar uw echtgenote als vluchteling erkend werd. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 5 januari 2016.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 03/09/2013 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Italië.

De EU wetgeving voorziet in de mogelijkheid een asielaanvraag van een vreemdeling die reeds als vluchteling erkend werd in een andere Europese lidstaat als niet-ontvankelijk te verklaren. Conform deze EU wetgeving, neemt de Commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij deze laatste elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich in deze EU-lidstaat niet langer kan beroepen op de bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich enerzijds en vooreerst op het feit dat u samen wilt zijn met uw vrouw, die in België als vluchteling erkend is, en anderzijds op het feit dat u geen werk had te Italië, en evenmin een woonplaats (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 7, 8, 9 en 14).

Wat betreft de door u opgeworpen problemen die u zou gekend hebben in Italië, dienen volgende vaststellingen gedaan. U verklaarde dat u geen woonplaats had in Italië en evenmin een werk vond te Italië (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 7). Gevraagd of u er geen aanvraag kon indienen om gehuisvest te worden in een sociale woning, antwoordde u dat die mogelijkheid er wel was, maar u dat niet deed omdat dergelijke huizen te weinig 'faciliteiten' hebben, en men er na zes maanden opnieuw moet vertrekken (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u geen aanvraag deed, gezien u anders, volgens uw verklaringen, op straat moest slapen, antwoordde u dat het toch geen verschil zou uitmaken, en u vooral werk zou moeten vinden. U erop gewezen dat de zoektocht naar werk mogelijks vergemakkelijkt zou worden, indien u in een sociale woning zou verblijven en zodoende zou beschikken over een vast adres, verklaarde u herhalend dat mensen er slechts 6 maanden kunnen blijven, en u meende dat het niet verstandig was om in een sociale woning te blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). In deze verschilt uw situatie van erkend vluchteling grondig met de situatie van een asielzoeker. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-

lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Wat betreft uw wens om met uw echtgenote in België samen te leven, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaarde dat de reden voor uw huidige asielaanvraag te België, erin bestaat dat u met uw vrouw – die te België als vluchteling werd erkend – wenst samen te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of u reeds een poging ondernam om een aanvraag tot familiehereniging met uw vrouw in te dienen, en u uitgelegd dat deze procedure verschilt van de asielprocedure, gaf u aan dat u de procedures niet kent, en u dacht dat, om uw echtgenote en kinderen in België te vervoegen, u asiel diende te vragen in België (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). U uitgelegd dat de asielprocedure bedoeld is voor personen die internationale bescherming behoeven, en er daarnaast ook een procedure tot familiehereniging bestaat te België, antwoordde u herhalend dat uw leven te Italië niet stabiel was, u van de ene naar de andere plek ging, u er niet goed over kon nadenken, en het u moeilijk lijkt indien u deze aanvraag alsnog vanuit Italië dient te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of u hieromtrent dan geen overleg pleegde met uw advocaat, betreffende de verschillende opties die er zoal zijn om hier te kunnen komen samenwonen met uw echtgenote, antwoordde u ontkennend – uw advocate bleek niet op de hoogte te zijn van het feit dat u als vluchteling werd erkend in Italië, daar u haar dit niet had medegedeeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Het dient geconcludeerd dat u op geen enkele wijze heeft weten aannemelijk maken waarom u zich – wat betreft uw wens om in België samen te wonen met uw vrouw en kinderen - zou moeten wenden tot de asielprocedure. Het dient opgemerkt dat u, wat betreft uw wens om samen te wonen met uw vrouw en kinderen in België, zich dient te wenden tot de geëigende procedure, met name de procedure tot familiehereniging die ingeleid dient te worden bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor het overige kan nog gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en/of de neergelegde stukken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u in Italië erkend werd als vluchteling, en u bijgevolg niet mag teruggeleid worden naar Eritrea.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht. Hij is van mening dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Verzoeker gaat enerzijds in op zijn vrees voor een terugkeer naar Italië en anderzijds op de onmogelijkheid om terug te keren naar Italië.

Hij stelt dat geen individueel onderzoek van zijn situatie werd gedaan in het kader van zijn asielaanvraag.

Hij citeert artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geeft een algemene uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM en de toepassing ervan door het EHRM. Daarna betoogt hij dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden in geval van terugkeer, omdat hij opnieuw op straat zal moeten slapen zonder mogelijkheid zijn levensbehoeften te voldoen, dat er geen bewijs is dat

Italië werkelijk de minimumvereisten van het EU-acquis zal nakomen en dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier de situatie voor de erkende vluchtelingen in Italië heeft onderzocht. Hij wijst erop dat er geen informatie over dit onderwerp in het administratief dossier is en voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een artikel *“L'Italie est-elle prête pour la prochaine vague de migrants ?”* van 26 maart 2016 van rtbf.be waaruit hij citeert.

Verzoeker stelt dat hij Italië heeft verlaten in juni 2015 en er bijna een jaar is verstreken, dat er geen bewijs is dat zijn vluchtelingenstatus nog altijd geldig is en dat hier geen onderzoek naar werd gedaan. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

2.2. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker via een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kennis heeft van zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is met redenen omkleed. Bovendien blijkt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te kennen aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het verzoekschrift.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. De bestreden beslissing werd niet genomen in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien laat verzoeker na concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing in strijd zou zijn met deze bepalingen.

Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

2.4. Wat de voorgehouden schending van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en het bestaan van een manifeste appreciatiefout betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet werd genomen na een individueel onderzoek. In de bestreden beslissing, en dit vindt steun in het administratief dossier, wordt vermeldt dat verzoeker werd gehoord door de Commissaris-generaal op 4 maart 2016. De bestreden beslissing gaat daarbij in op de individuele situatie van verzoeker die als Eritrees onderdaan in Italië als vluchteling werd erkend in 2013 en op de verschillende pertinente elementen ter beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Er wordt toegelicht dat in toepassing van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet enkel nog wordt onderzocht of verzoeker zich nog kan beroepen op de bescherming van Italië. De bestreden beslissing gaat daarbij in op het feit dat verzoeker wenst samen te zijn met zijn vrouw in België, op het feit dat hij geen werk had in Italië en evenmin een woonplaats. Verzoeker vreest bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM en doelt hierbij op de mensonwaardige omstandigheden waarin hij zou terecht komen waarbij hij niet in zijn levensbehoeften kan voldoen.

Betreffende de kritiek dat hij opnieuw op straat zal moeten slapen en het algemeen betoog dat hij niet in zijn levensbehoeften kan voldoen, wat niet zou zijn onderzocht en wat zowel uit algemene informatie als uit zijn verklaringen zou blijken, omdat het onthaal in Italië ondermaats is, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op goede gronden motiveert als volgt:

“Wat betreft de door u opgeworpen problemen die u zou gekend hebben in Italië, dienen volgende vaststellingen gedaan. U verklaarde dat u geen woonplaats had in Italië en evenmin een werk vond te Italië (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 7). Gevraagd of u er geen aanvraag kon indienen om gehuisvest te worden in een sociale woning, antwoordde u dat die mogelijkheid er wel was, maar u dat niet deed omdat dergelijke huizen te weinig ‘faciliteiten’ hebben, en men er na zes maanden opnieuw moet vertrekken (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u geen aanvraag deed, gezien u anders, volgens uw verklaringen, op straat moest slapen, antwoordde u dat het toch geen verschil zou uitmaken, en u vooral werk zou moeten vinden. U erop gewezen dat de zoektocht naar werk mogelijks vergemakkelijkt zou worden, indien u in een sociale woning zou verblijven en zodoende zou beschikken over een vast adres, verklaarde u herhalend dat mensen er slechts 6 maanden kunnen blijven, en u meende dat het niet verstandig was om in een sociale woning te blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). In deze verschilt uw situatie van erkend vluchteling grondig met de situatie van een asielzoeker. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.”

Anderzijds kan verzoeker niet worden bijgetreden dat zijn mogelijkheid tot terugkeer niet werd onderzocht. Ook op dit punt motiveert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en/of de neergelegde stukken.”

Verder vermeldt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op 3 september 2013 werd erkend als vluchteling, waarbij de Raad dient vast te stellen dat verzoeker op deze basis een verblijfstitel heeft verkregen geldig tot 24 juli 2018, een reisdocument geldig tot 24 juli 2018 en een identiteitskaart geldig tot 14 september 2024.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het persartikel van 26 maart 2016, aangezien de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met stukken die op het ogenblik van de bestreden beslissing niet voorlagen aan de Commissaris-generaal. Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad gelet op het gebrek aan precedentenwerking.

De motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier en is geenszins kennelijk onredelijk. Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP